

BOEKRECENSIE KORT

Herinneringen van Mariët Meester aan haar idyllische jeugd in een gevangenisdorp

Aleid Truijens 26 mei 2022, 08:30

Beeld De Arbeiderspers

De titel klinkt zielig, maar de kolonie waarin Mariët Meester opgroeide, was idyllisch. Een veilige minimaatschappij. Overal kon je vrij spelen, iedereen lette op elkaar. Het Drentse Veenhuizen, nu bekend van het mooie museum in een oud werkgesticht van de strafkolonie waar ‘onmaatschappelijken’ een heropvoeding kregen, was toen Meester kind was een gevangenisdorp. Haar vader was er hoofd van de School met de Bijbel.

Veenhuizen speelt een rol in enkele van Meesters boeken, maar **Koloniekind** bestaat uit pure jeugdherinneringen. We zien het leven daar door de ogen van een kind. ‘Justitie’ zorgde voor alles, voor grote huizen met mooie tuinen – door de gevangenen onderhouden – en goedbetaalde banen voor de vaders. De gevangenisbus bracht de kinderen naar school, ze kregen een gratis zwembadabonnement en binnen de grenzen van het dorp mocht je zonder rijbewijs rijden.

Samen met de gevangenen zaten ze in de kerk. Snoepjes van hen aannemen mocht niet, maar bang voor de gevangenen was Mariët niet. Nergens werd je zo goed beschermd als in dit dorp, waar de ‘gewa’s – gestichtswachters – overal rondliepen. Soms probeerde er een boef te ontsnappen, achternagezeten door een gewa, wat voor enige opwindning zorgde. Pas op de middelbare school in Assen merkt Mariët hoe gesloten de wereld was waarin ze opgroeide.

Mariët Meester: *Koloniekind* – Opgroeien in het gevangenisdorp Veenhuizen. De Arbeiderspers; € 21,99.